

Мій шлях (1890)

Українка Леся

На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрічався на шляху зо мною,
Того я щирим серденьком вітала:
“Самій недовго збитися з путі,
Та трудно з неї збитись у гурті”.

Я йду шляхом, пісні свої співаю;
Та не шукайте в них пророчої науки, —
Ні, голосу я гучного не маю!
Коли ж хто сльози лле з тяжкої муки, —
Скажу я: “Разом плачмо, брате мій!”
З його плачем я спів з’єднаю свій,

Бо не такі вже гіркі сльози — спільні.
Коли ж на довгому шляху прийдеться
Мені почути співи гучні, вільні, —
В моїй душі для них луна знайдеться.
Сховаю я тоді журбу свою
І пісні вільної жалем не отрую.

Коли я погляд свій на небо звожу, —
Нових зірок на йому не шукаю,
Я там братерство, рівність, волю гожу
Крізь чорні хмари вгледіти бажаю, —
Тих три величні золоті зорі,
Що людям сяють безліч літ вгорі...

Чи тільки терни на шляху знайду,
Чи стріну, може, де і квіт барвистий?
Чи до мети я певної дійду,
Чи без пори скінчу свій шлях тернистий?
Бажаю так скінчити я свій шлях,
Як починала: з співом на устах!

22 мая 1890

Постійна адреса: http://ukrlit.org/ukrainka_lesia/mii_shliakh